

'פחם-שחור' ושבעת הענקים.

פעם הייתה ילדה מכוערת וחסרת חן, ששמה היה 'פחם-שחור'. כך קראו לה כי עורה היה שחור כי לא התרחצה אף פעם. לפחם-שחור הייתה אם חורגת יפה וטובה שאמרה תמיד: "מדוע אינך מתרחצת אף פעם?" ופחם-שחור ענתה מעוצבנת: "לא, אני לא רוצה להתרחץ, לא רוצה להתרחץ."

יום אחד קראה האם החורגת היפה והטובה למשרתה ואמרה לו: "הבא את פחם-שחור אל היער, נסה לשכנעה שתתרחץ בנהר."

המשרת לקח את פחם-שחור והביאה אל היער, אך כאשר פחם-שחור ראתה את הנחל הבינה שרוצים שתתרחץ וברחה. היא התהלכה ביער עד שמצאה בית גדול, גדול מאוד. היא נכנסה לשם ומצאה שבעה כסאות גדולים, גדולים מאוד, העומדים מסביב לשולחן גדול, גדול מאוד. על השולחן מצאה אוכל רב. פחם-שחור אכלה ככל יכולתה מן הצלחות, שתתה מן הכוסות ואחרי-כן,

מבלי לסדר אחריה, עלתה לקומה העליונה, שם מצאה שבע מיטות גדולות, גדולות מאוד. היא נשכבה לישון באחת מהן.

הבית היה שייך לשבעה ענקים. כאשר חזרו הענקים, מצאו שארוחתם נאכלה ומסביב שורר אי-סדר. כאשר עלו לחדר העליון מצאו את פחם-שחור ישנה.

אך הם לא גרשו אותה, כי חשבו שהנערה
תוכל לעזור במשק הבית.

מה פתאום לעזור! פחם-שחור אכלה
ושתתה ולא עשתה כלום וכל הזמן
שרר אי-סדר בבית.

כשכל זאת הגיע לידיעת האם החורגת
היפה והטובה, היא חשבה: איך יתכן
שנערה זו מתנהגת כך? אולי אנסה
לשכנע אותה להתנהג כראוי ולפי
הנימוסים הטובים.

היא התחפשה לאישה זקנה, לקחה סל
מלא תפוחים, כי ידעה שפחם-שחור
אוהבת מאוד תפוחים. היא הגיעה אל
הבית של שבעת הענקים ודפקה בדלת
באומרה: "אני אישה זקנה. הלכתי לאיבוד
ביער, ואני צמאה מאוד!"

"מה זה איכפת לי?" השיבה פחם-שחור
בגסות.

"הבאתי לך סל עם תפוחים" המשיכה
הזקנה.

"אה, כך זה בסדר" אמרה פחם-שחור.
היא פתחה את הדלת, תפסה את סל
התפוחים וגרשה את הזקנה בבעיטה
החוצה. אחר כך, חמדנית שכזו, לקחה
תפוח והכניסה אותו שלם אל תוך פיה.
התפוח נתקע בגרונה ולא יכלה עוד
לנשום. היא נפלה לארץ מעולפת.

כאשר חזרו שבעת הענקים מצאו אותה
כך. הם חשבו שהיא מתה וזרקו אותה
במקום הכי מלוכלך ביער. עבר שם עושה
פחמים, ראה את פחם-שחור וחשב שהיא
תתאים להיות לו לאישה. הוא התקרב,
פתח לה את הפה והוציא את התפוח, ואז
פחם-שחור חזרה לחיים.

הם התחתנו וחיו אומללים ובלתי מרוצים
כל חייהם.